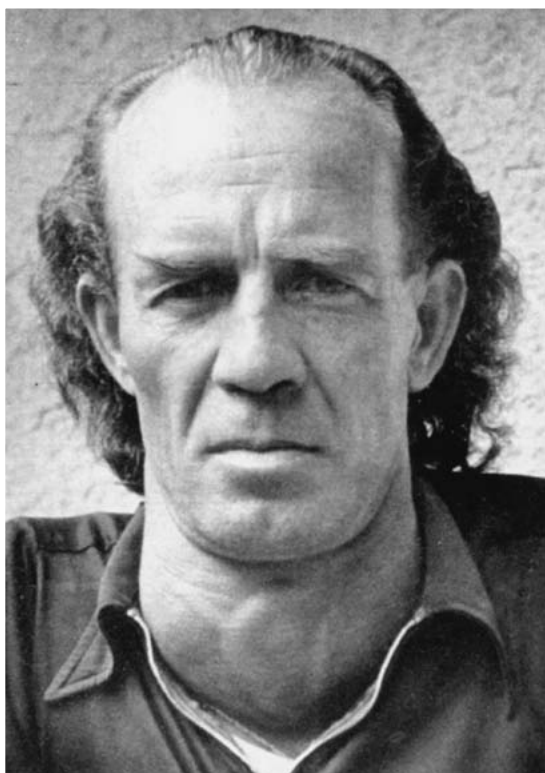

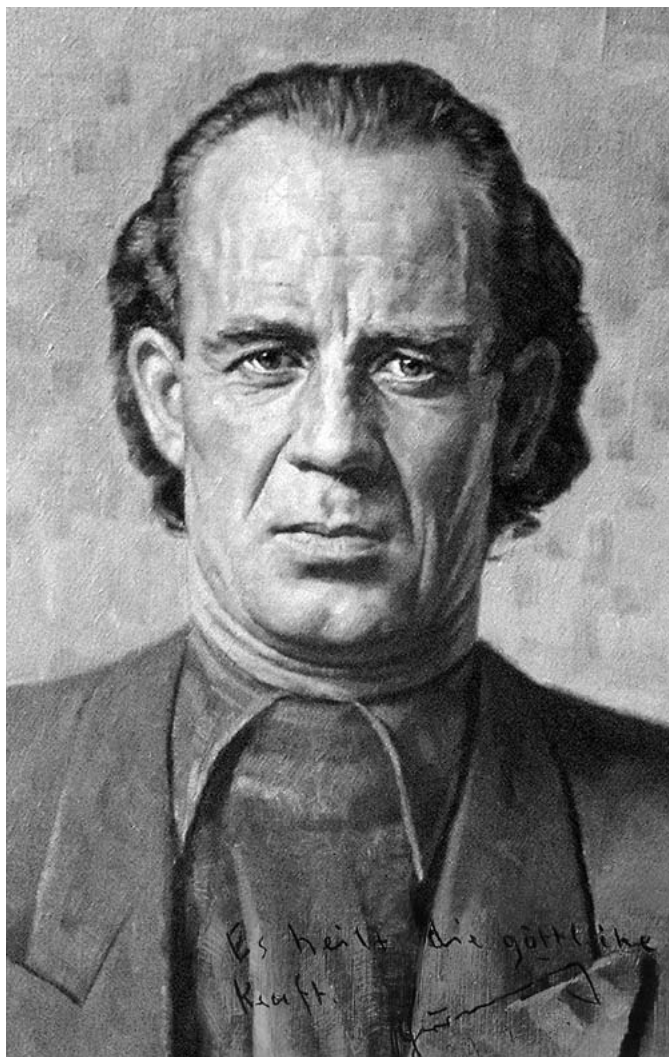
ברונו גרונינג

אני חי,

כדי שהמין האנושי
יוכל להמשיך לחיות

גרטה הויזלר – ותומס אייד

ברונו גרונינג:

"אלו האוהבים את אלוהים עוזרים לאנשים"

ברונו גרונינג

אני חי,
כדי שהמין האנושי
יוכל להמשיך לחיות

ביוגרפיה קצרה
מאת
גרטה הויזלר – ותומס אייך

חוג ידידי ברונו גרונינג

ספר זה אינו ניתן למכירה הוא מתוך עותק דוגמא,
מחוג יידי ברונו גרונינג, ניתן לקבל אותו בתרומה.

1st Edition 2009

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93109 Thalmassing
גרמניה

Internet: www.bruno-groening.org/hebrew

כל הזכויות שמורות. אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאכסן במאגר מידע,
לשדר או להקליט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר - כל
חלק שהוא מן החומר שבספר זה. אין לעשות כל שימוש מסחרי בכל סוג שהוא
בחומר הכתוב בספר זה אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

ISBN 978-3-86769-129-1 hebräisch

המקור מגרמניה

Bruno Gröning – Ich lebe, damit die Menschheit
wird weiterleben können

ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

תוכן עניינים

7	הקדמה
9	פרק 1: שנות ההכנה
11	1. ילדות ונעורים
14	2. בית-הספר של החיים
20	3. מלחמה וגלות
25	פרק 2: התנפלות הקהל
26	1. האירועים בהרפורד
27	2. "כל סבל האנושות הוא הדאגה שלי"
29	3. הנכים הולכים והעיוורים רואים
33	4. על המרפסת בהרפורד
36	5. המבחן בהיידלברג
38	6. מקרה סטרובל
42	7. מטופלים, טיפול, ניסוי
44	8. לא שרלטן
47	9. ברונו גרונינג עולה על בימת ההסטוריה
49	10. מזמור/תפילת רוזנהיים
52	11. "אני מאפשר לך לדעת..."
57	12. השינוי הגדול
63	פרק 3: התנגדות והצבת מכשולים
64	1. "בריאות אינה ניתנת לרכישה/קנייה"
67	2. אגון ארתור שמידט, "הביוגרף של גרונינג"
71	3. יוזמה אקדמית
73	4. עושי כספים
79	5. הרוזן ד"ר מיכאל סולטיקוב, העיתונאי
81	6. אוטו מקלבורג, מפקד מחנה הריכוז
81	7. יוגן אנדרלין, המטפל/המרפא,
84	וד"ר קורט טרמפּלר, "מרפא הפלא"
86	8. רודולף בכמן, איש העסקים
88	9. ליגת גרונינג

93	פרק 4: איסור ריפוי, משפט וחזרה הביתה
94	1. הרופאים בהרפורד
96	2. העלון של ד"ר ויילר
102	3. חוק המטפלים ברפואה משלימה
105	4. "חוק המטפלים ברפואה משלימה אינו תופש לגבי גרונינג"
109	5. המשפט הגדול
113	6. נשרף מבפנים
118	7. "הדבר קשור לכל היצורים החיים"
120	8. המשך הרחבת העבודה
123	9. פריס, התחנה האחרונה
126	מבט לעתיד: פועלו של ברנו גרונינג

ראה באורים (*)

Heilstrom (היילשטרום) הזרם המרפא במילים אלו, מגדיר ברנו גרונינג את הכח הרוחני ואת ההשפעה שלו.

Einstellen (אינשטיילן) התכוונות האדם מכוון את עצמו לקליטת הכח האלוהי ומפנים זאת לתוך עצמו.

Regelung (ריגלונג) הכאבים המרפאים דרך קליטת הזרם המרפא *Regelung* (ריגלונג) נוצר תהליך ניקוי בגוף שיוצר תנועה, שיכול להביא לכדי כאב. המחלה יוצאת החוצה מהגוף. לזה קורה ברנו גרונינג "הכאב המרפא." *Regelung* (ריגלונג)

הקדמה

ברונו גרונינג היה אחד האנשים הכי מפורסמים בגרמניה שאחרי המלחמה. בשנת 1949, עשרות אלפי אנשים זרמו אל המקומות שבהם היה פעיל; התרחשו אין ספור החלמות; אנשים נכים, עיוורים וחרשים שוב הפכו להיות בריאים; קרו התרחשויות שמעולם לא נראו לפני כן. אפילו היום, לעדי הראייה יש דמעות בעיניהם, כאשר הם מספרים על מה שקרה אז.

מה ברונו גרונינג רצה?

"המשימה שלי, המטרה שלי היא פשוט לעזור לאנשים, לרפא אותם."

"אני רוצה לעזור לרפא. אבל שוב, אני עצמי לא עושה דבר; אני פשוט מודע לכך, שאנרגיות זורמות לתוכי ואני יכול להשתמש בהן על מנת לרפא אנשים."

"אני רוצה שתחיו חיים בריאים, חיים טובים, חיים כאלה, שאלוהים ציווה עלינו."

"אתם חייבים לדעת, שאתם שייכים זה לזה. אתם חייבים לאהוב את רעיכם כפי שאתם אוהבים את עצמכם. זוהי המשאלה שלי, זה מה שאני רוצה שיקרה. באותה מידה, שהדבר הזה באמת קורה, שאנשים מוצאים את דרכם שוב חזרה זה לזה, כך לכולם תהיה האפשרות לקבלת עזרה."

מה ברונו גרונינג אמר?

"M האמן ובטח; הכוח האלוהי עוזר ומרפא!"

כסף הוא רב עוצמה, אך הבריאות היא בעלת עוצמה אינסופית.

ישנם דברים רבים שאין להם הסבר, אך הכל יכול לקרות.

אין דבר כזה – 'חשוך מרפא'.

אלוהים הוא הרופא הטוב מכולם.

אהוב את החיים, אלוהים! אלוהים נמצא בכל מקום!

אני שום דבר, אלוהים הוא הכל!

מה ברוננו גרונינג עשה?

אני קורא לכם, אני מזמין אתכם לחזור! בואו לכאן, ואבנה לכם גשר מעל לתהום! עזבו את דרך הסבל, ובמקום זאת קחו את דרך האלוהים. בדרך זו אין אומללות, אין כאב, אין 'חשוך מרפא'. הכול טוב כאן, והדרך הזאת מובילה חזרה לאלוהים!

תנו לי את מחלותיכם, דאגותיכם ומצוקותיכם, וכל דבר רע; אני אקח הכל!

אני בונה עכשיו בית מעל כל העולם.

אני נותן לכם חזרה את האינסטינקט האנושי האמיתי שלכם. ואז יהיה לנו הכול, אז יהיה לנו כאן שלום על פני כדור הארץ, לא משנה מהי הדת שלנו, לא משנה מהו הלאום שלנו. זוהי ברכת האל! אתם צריכים רק להמשיך לקבל, לקלוט, וכל זה ימשיך לגדול ולהתפתח.

מי היה ברוננו גרונינג?

אני רק כלי של אלוהים. אין לי כל קשר עם זה, אני לא רוצה כסף עבור העזרה שלי, אני רק מבצע את הפקודות שאלוהים נותן לי, אני לא יכול לעשות דבר אחר מאשר את מה שהאל מצווה עליי לעשות!

אי אפשר לקנות בריאות, זו מתנה מאלוהים! למי שהיה מזל טוב וקיבל את הבריאות שלו דרכי, עליו להודות לאלוהים כל הזמן מעומק לבו; אני משמש רק ככלי שלו, ומשרתו. אני הוא לא גרונינג. אנשים נתנו לגופי את השם הזה. אך אנשים יבינו מי אני באמת, כאשר לא אהיה עוד בתוך גופי.

אני הוא האדם הזורע שלום ושלווה על פני האדמה, ואני גם אקצור זאת.

פרק 1

שנות ההכנה

ברונו גרונינג נולד בדנציג (כעת גדנסק) במאי 1906. זה היה נוף ילדותו, נעוריו ותחילת בגרותו, ובמקום זה הוא אסף את רשמיו שהכינו אותו למשימה הבאה שלו.

השיר של מרטין דמס המתאר את העיר דנציג, יכול לתת תיאור מטאפורי לטבעו ואופיו של ברונו גרונינג עצמו:

שער אבן מוצק של לבנים ועץ,
עריסה של אוניות, מאזניים,
צוואר רב עוצמה מכופף בסבלנות
בדרשה גאה מעל אוניות ותרנים.

ראש נישא נוגח אל תוך אור לווהט,
עם קסדה, גבות מוצללות;
כתפיים כפופות משרשרת התפקיד,
נדלקות על-ידי רקיע של כוכבים קורנים.

מגן רב עוצמה של אלון ואבן,
סמל לקיום ארצי, מצהיר:
"אני הוא הסוחב, נושא העומסים,
משרת את כולם, ושווה לאף אחד."

המעיל הצבאי של גדנסק

1. ילדות ונעורים

משפחת גרונינג התגוררה באוליבה, פרבר של דנציג שהיה קרוב לים וליערות הגדולים. בתיאור קצר של חייו אותו הוא כתב ב-1956, ברוננו גרונינג כותב על ילדותו את הדברים הבאים:

נולדתי ב-31 במאי 1906 בדנציג אוליבה, רביעי מתוך שבעה ילדים להורים אוגוסט ומרגריט גרונינג. אבי היה מנהל עבודה של בנאים. (...)

במשך שנות ילדותי ונעורי, אותן ביליתי בבית הוריי, נהייתי מודע לכוחות מוזרים, שנבעו מתוכי וגרמו להשפעה מרפאה ומרגיעה על אנשים ובעלי-חיים.

כאשר הייתי עדיין ילד קטן, אנשים שהיו חולים, הפכו להיות חופשיים ממחלותיהם, כשהייתי במחיצתם. ילדים ומבוגרים שהיו מודאגים או במריבה, הפכו להיות רגועים לחלוטין בעקבות מספר מילים ממני. גם כילד, הבחנתי, שבעלי-חיים, שבדרך-כלל נחשבו כביישנים או אפילו מסוכנים, הפכו להיות עדינים וצייתנים במחיצתי. כתוצאה מכך, מערכת היחסים עם שאר בני משפחתי היתה יוצאת דופן ומתוחה. תוך זמן קצר התחלתי לעבוד קשה על מנת להשיג עצמאות מלאה כך שאוכל לברוח ממצב חוסר ההבנה הקבוע שסבב אותי בבית.

מידי פעם הוא ברח מהבית, על אף שהיה עדיין ילד קטן. הוא תיאר בכתב יד מ-1949 את חוויותיו אז:

המשכתי ללכת הלאה והלאה, ואפילו עכשיו אני יכול לראות זאת בברור. ראיתי את הטבע, את החיות, את עצמי ואת שאר האנשים כמשהו אלוהי על פני כדור הארץ, שגם אותו קלטתי כאלוהי. לאחר מכן קיבלתי את המחשבה "אלוהים", ואמרתי: "אלוהים, כמה טוב להיות כאן איתך; אני רוצה להישאר כאן תמיד. המצב לא נעים ושלך בבית עם הוריי ועם שאר האנשים. רוב האנשים מאוד זדוניים. אני רוצה להישאר כאן על מנת שלא אצטרך לפחד עוד מאנשים רעים."

לאחר מכן נעשה לי ברור שהחיות גם הן נשארו ביערות בגלל האנשים הרעים. לא עבר זמן רב עד שהרגשתי בטוח ומוגן, יותר טוב

מאשר בבית הוריי, כיון שלא הייתי כאן לבד. החיות פתאום איבדו את ביישנותן מפניי ונעשו מאוד בוטחות; הן הגיעו אליי ונתנו לי ללטף אותן. דיברתי אל כל החיות. בקיצור, הבנו מצויין זה את זה, הן ליוו אותי ביערות והפכנו לידידים טובים לעד.

נשארתי ביערות באותו אופן במשך מספר יממות, עד אשר כמה אנשים תפשו אותי ולקחו אותי חזרה להוריי. היה לי מקום מסתור מעולה, ולכן סגרו אותי בחדר. מעולם לא יכולתי לבכות כאשר הוכיתי; פשוט לא חוויתי את המכות כמכאיבות, למרות שגופי הפך להיות שחור וכחול. בכל מקרה, הכליאה שלי בבית הוריי מעולם לא נמשכה זמן רב. תמיד הצלחתי לברוח שוב תוך זמן קצר. היערות והחברים שלי, בעלי-החיים, היו כה חזקים, עד שמשכו אותי חזרה אליהם.

ביערות חשבתי לעיתים: "האם בני-האדם לא חברים שלך גם כן? ובכן, מדוע אני ממשך לברוח מאנשים אחרים?" עוד תובנה: "בעלי-החיים מפחדים מהרוע בבני-האדם, אבל אני לא מפחד כיון שאני חזק מהרוע הזה. אני רוצה להראות לכל אחד שאני יותר חזק." למרות שגופי היה עדיין קטן אז, פשוט הרגשתי חזק מכל האנשים האחרים.

מרגע זה – כשהייתי בן שנתיים וחצי – הרגשתי משיכה לאנשים שהרוע השתלט עליהם. הרוע הרס את גופם, מה שקרוי בפי אנשים "מחלה". כאשר עמדתי בפני אדם חולה, מחשבה נוספת הגיעה אליי: המחלה למעשה נעלמה מגופם של בעלי-החיים כאשר אמרתי לעצמי בעדינות: "חיה קטנה ויקרה, בקרוב גופך יהיה שוב בריא." וזה מה שקרה. זה לא היה שונה אצל אנשים. כאשר אחזתי במחשבה זו בחוזקה, הגוף של אותו אדם הפך להיות חופשי מכל העומסים שלו. וכך נמשכתי בקביעות לחולים, לכל הבתים בהם היו אנשים חולים, להם תמיד רק אמרתי: "אבל אינך חולה עוד"; או כאשר חלק מהם אמרו: "הוא הולך למות", אני פשוט אמרתי: "לא, הוא עדיין לא הולך למות, יש לו עוד זמן רב עד אז. הוא הולך להיות שוב בריא!" הייתי נשאר עם החולה במשך זמן קצר; ניגשתי קרוב אליו ובעדינות ובקיצור אמרתי את המילים שהזכרתי קודם לכן, כאשר לאחר מכן תמיד מיד נעלמתי, במהירות הבזק.

ב-1957, בראיון לעיתון "Das Neue Blatt", הוא אמר:

כבר כילד סגרתי את עצמי כנגד כל רוע. פשוט לא יכולתי לסבול זאת. כל דבר בתוכי התקומם כנגדו. אפילו אז אנשים קראו לי תמהוני ולא יוצלח המתעקש ללכת בדרכו שלו.

בדרך משונה, כבר אז נמשכתי בקביעות לחולי ולאנשים סובלים. זו היתה משיכה מוזרה בהחלט, שהמשיכה להוביל אותי אליהם. החולים הללו הרגישו יותר טוב במחיצתי, ולעיתים קרובות הייתי שומע: "הישאר כאן, ילדי, אתה מאפשר לי לשכוח מכאביי." גם אז הייתי מצהיר באומץ בפני מכריהם ורופאיהם: "הוא ירגיש טוב בטוב! אבל האדם השני לא ישרוד!" אנשים הניעו בראשם ושאלו אותי כיצד הגעתי למסקנה שכזו. אבל לא יכולתי לתת להם תשובה. פשוט הרגשתי זאת בתוכי.

אותה תחושה בקביעות משכה אותי לפצועים בבתי-החולים הצבאיים בדנציג במהלך מלחמת העולם הראשונה. תוך זמן קצר הפכתי להיות מבקר המוכר היטב על כולם. בית-הספר שלי כלל לא אהב את הטיולים שלי, והם אף איימו להעביר אותי לבית-ספר מתקן, כיון שלעיתים נעדרתי מחלק מהשיעורים.

דבר מכל זאת לא פגע בדחף שלי לעזור. בדנציג היתה אומללות רבה וצורך באותה תקופה, בתחילת שנות ה-20. יחד עם כמה חברים, ייסדתי תנועת נוער על מנת לעזור לאנשים עניים באיסוף מזון וביגוד.

כתבי היד שלו מ-1956 ממשיכים כדלהלן:

"הייתי בבית-ספר יסודי ולאחר שעזבתי, הלכתי לבית-ספר לעסקים. הייתי שם כשנתיים וחצי. אולם נאלצתי לוותר על הלימודים הללו כיון שאבי דרש ממני לעזוב. משאלתו של אבי היתה שאלמד מקצוע הקשור בבנייה. מילאתי אחר בקשתו של אבי ולמדתי נגרות. לא ניגשתי לבחינת הגמר, כיון שבדנציג היתה אבטלה חמורה באותה תקופה. מסיבה זו נאלצתי לוותר על הלימודים 3 חודשים לפני סיום תקופת החניכה שלי, כיון שהחברה בה התלמדתי, נסגרה עקב מחסור בהזמנות."

2. בית-הספר של החיים

ברונו גרונינג ממשיך:

"ב-1925 הצלחתי להקים עסק לבנייה ונגרות רהיטים, והפכתי להיות עצמאי. לאחר כמעט שנתיים, סגרתי את העסק ועבדתי כפועל עד 1943. עבדתי במפעל שוקולד, בדואר בדנציג, גם בהעברת מברקים במשך 9 חודשים, ובחברת סימנס והלסקה כחשמלאי. ביצעתי את רוב העבודות באופן עצמאי. ביצעתי את כל העבודות בעניין, ובמיוחד רציתי לקבל הכשרה בעבודות בהן יכולתי ללמוד דברים אותם אנשים ידעו ולמה הם היו מסוגלים, במצבי חיים שונים ובכל המעמדות החברתיים. למדתי כיצד אנשים עיצבו את חייהם. לא חיפשתי רק את האנשים המסכנים והעניים ביותר, אלא גם את האנשים העשירים ביותר, כדי להבין כיצד הם חיים. לא התעניינתי בחייהם הפרטיים במובן הרגיל (כמו הליכה לסרט או לפאב, משחק קלפים וכו')."

במקום אחר הוא מתאר את התקופה הזאת כדלהלן:

בשאר הזמן שלי בדנציג, לא עבדתי רק כנגר, אלא גם כיוצר רהיטים, צבע ומסגר. במשך זמן מה עבדתי גם בחברת סימנס וגם בדואר. גם עזרתי לחבריי במצבים מסויימים הקשורים בחוק. לא היה לי דבר המשותף עם הסוציאליזם הלאומי. גוייסתי לתקופה קצרה ל-NSBO (ארגון הסתדרותי נאצי), אך עקב דעותיי, זמן קצר אחר-כך שוחררתי שוב.

בתיאור חייו אותו כתב ב-1956, הוא ממשיך:

בגיל 21 התחתנתי עם גרטרוד כהן מדנציג. נולדו לנו שני ילדים שנפטרו מאז.

בתיאור חייו מ-1952, הוא מתאר מה היתה עבורו משמעות נישואיו:

לרוע המזל, התברר מהר מאוד, שלאישתי לא היתה כל הבנה או סימפטיה לתכונותיי המיוחדות או למאמצי, שלא היו קשורים לתפקידי כמפרנס. היא ניסתה להפריע לפעילותיי בעזרה ובריפוי אנשים אחרים, ולכן המצב נהיה שוב מתוח, פשוט כמו שהיה קודם לכן בבית הוריי, כיון שאולצתי לחיות בדרך פרימיטיבית ובורגנית.

"רצייתי במיוחד לעבור אימון מעשי במהלכו יכולתי ללמוד בקשר לידע ולמומחיות של אנשים בכל הנסיבות והמעמדות החברתיים."

בתיאור חייו מ-1956, הוא מדבר שוב על המתנה המיוחדת שלו:

עוד בהיותי מאוד צעיר, היה ברור שהיתה לי יכולת יוצאת דופן להשפיע על אנשים ועל בעלי-חיים בצורה מרגיעה ומרפאת, דבר שקרה לעיתים קרובות אצל אנשים מסויימים בתקופה קדומה. השפעה זו היתה כל כך חזקה אצל אנשים שהצליחו להיפטר מעומסים פסיכולוגיים וגופניים, שלא הושפעו עוד משיטות ריפוי אחרות, והם החלימו לחלוטין או מצבם השתפר באופן ניכר.

דו"חות ההחלמה הראשונים הם מתקופה זו. למשל, ב-1949 שרלוטה אדם דיווחה תחת שבועה:

הכרתי את מר גרונינג בדנציג, עיר מגוריי, מאז 1928. כבר באותה תקופה מר גרונינג התעניין מאוד בדברים רוחניים ועזר וריפא אנשים. אני יודעת על 20 מקרים של הצלחה. אני גם יכולה לתת דוגמאות רבות למקרים בהם מר גרונינג עזר לילדים. ילדים עם שיתוק, למשל, או שלא יכלו לשמוע או לראות. זה עבד בכל מקרה. אנו עצמנו, יחד

עם האנשים להם עזר, ניצבים בפני תעלומה עד עצם היום הזה, למרות שהתאמצנו לנסות ולהבין כיצד משהו כזה יכול לקרות.

מקס ברון היה חברו ושכנו של ברונז גרונינג בדנציג. ב-1955 הוא כתב דו"ח נרחב על תקופה זו. הנה קטע קצר מתוכו:

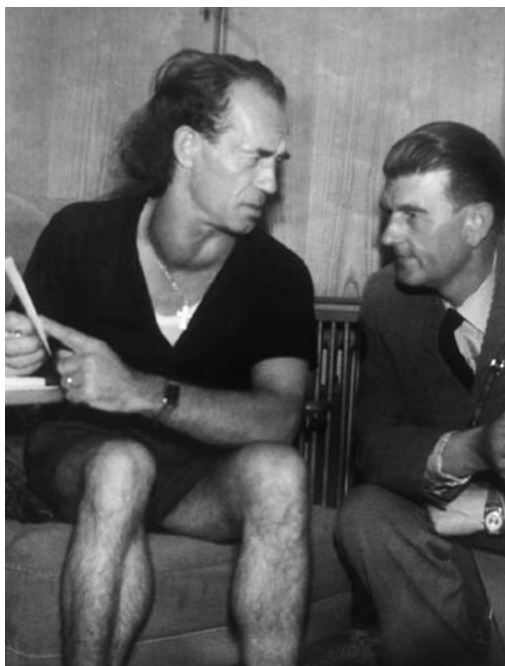
כבר באותה התקופה, ברונז גרונינג מעולם לא חשב על עצמו. הדאגה העיקרית שלו היתה לחבריו, לעזור להם ולתת להם אנרגיה חדשה. לא שינה לו אם מישהו רצה להשיב את בריאותו או נזקק לעזרה מסוג אחר, או אם אנשים, שלא באשמתם, הסתבכו עם החוק שנכפה עליהם.

לעיתים קרובות הוא העביר ימים ללא שינה ואפילו ללא שכר. רק דבר אחד היה חשוב לו: עזרה.

כבר באותה התקופה הוא הגיע תכופות לאנשים חולים שהתחננו בפניו לעזרה, אפילו במהלך הלילה. אבל לא חשוב במה היה מדובר, הוא מעולם לא לקח אגורה עבור זה. להיפך, הוא אפילו נתן לאנשים אלו את הכסף המועט שהיה ברשותו. גם כאשר מישהו הודה לו עבור משהו שהוא עשה, ברונז גרונינג סירב לקבל את התודות ואמר, שאדם זה יכול להראות את הכרת התודה שלו במעשים טובים כלפי אנשים אחרים. התלוויתי אליו בכל מיני מקרים והשתכנעתי באמיתות מעשיו. (...)

אני רוצה כעת להמשיך ולתאר רק שני מקרים מתוך רבים אחרים. המקרה הראשון קשור באחותו מריה. היא חלתה בסרטן השד ולדעת רופאה, היה רק דבר אחד לעשותו – כריתת שד. הרופאים טענו כי הניתוח דחוף ביותר ושיש לבצעו תוך 3 ימים לכל המאוחר. אך מה התרחש כעת עמוק בפנים בתוך נשמתה של אחותי? היא נאבקה בעצמה. כל הסביבה שלה, כמו גם קיום הרוע שהשתלט עליה, מנעו ממנה ללכת לאחיה. אבל יום אחד היא הלכה אליו. היא רצתה לדבר איתו. זה אכן היה הצעד הראשון שלה לשיחורורה מכל הרוע הזה, אך היא לא יכלה עדיין להשתחרר ממנו לחלוטין. היא אמרה לו שהיא עדיין רוצה ללכת לרופא עוד פעם נוספת. אחיה, ברונז גרונינג, פשוט אמר שהיא יכולה לעשות זאת, אבל הוא משוכנע שלמרות זאת תמצא את הדרך בחזרה אליו. וכך זה קרה. יום לפני הניתוח המתוכנן, האחות, מריה, באה שוב מאוחר בערב

"אפילו אז, ברונו גרונינג מעולם לא חשב על עצמו."
מקס ברוך, 1955

לאחיה ברונו וביקשה את עזרתו. הוא אמר בחיך בנוכחותי, "אני לא מוצא עוד דבר רע בשד שלך; מחר את יכולה לגשת לרופא שלך בשלווה ולבקש בדיקה יסודית לפני שהם מתחילים בניתוח. לאחר הבדיקה היסודית, הרופאים הללו יגלו בדיוק את מה שאמרתי לך הרגע."

כבר בצהרי היום הבא אחותו מריה באה לאחיה ברונו ואישרה את מה שאמר לה ברונו גרונינג ביום הקודם. בפני הרופאים עמדה תעלומה גדולה והם אמרו כי פלא גדול התרחש כאן. הם דיברו על כך זמן רב, ביטאו את התדהמה שלהם ואמרו: "משהו קרה כאן שאין אנו יכולים להסבירו לעצמנו."

ישנם דברים בין שמים וארץ שאנו בני-האדם איננו מסוגלים לתת להם הסבר." (...)

אני גם רוצה לספר על עוד מקרה שקרה לאשתי הראשונה. זה קרה באותו בית עם ברונו גרונינג – גרנו איתו, אתם מבינים. אשתי הראשונה חלתה בדלקת גרון, סבלה מחום גבוה, נפיחות פנימית חמורה והיא היתה בסכנת מוות מחנק. היא היתה תחת השגחתו של ד"ר הולץ במשך מספר ימים. מצבה החמיר והרופא נעשה מאוד מודאג. אשתי ידעה שברונו גרונינג יוכל לעזור רק אם באנשים היתה אמונה. התחננתי בפניה שתרשה לי לבקש מברונו גרונינג עזרה, אך היא סירבה. היא עדיין לא הגיעה לאמונה אמיתית. להיפך, היא קיוותה שהרופא יעזור לה. למרות זאת דיברתי עם ברונו גרונינג והוא אמר לי שהוא יגיע מיד, ברגע שאשתי תגיע לאמונה ותבקש ממנו עזרה. וגם כאן הכל קרה בהתאם למה שהוא אמר.

אני עצמי נאלצתי להיעדר מהבית באותו היום. במשך תקופה זו, הנפיחות הפנימית נעשתה כה חמורה שמוות מחנק נראה קרוב. בשעתה האחרונה, אם אני יכול להגדיר זאת כך, היא מצאה את אמונתה. היא נתפשה לפחד מפני המוות והיא הרגישה שאפילו אז ברונו גרונינג יעזור. כיון שהיא לא יכלה עוד לדבר, היא דפקה בשארית כוחותיה על קיר חדר השינה, כיון שידעה כי ברונו גרונינג היה בבית באותו יום. באותו הרגע, ברונו גרונינג נכנס לפעולה; הוא נכנס לחדר השינה ומצא את אשתי נחנקת. פניה כבר הפכו להיות כחולות. כל מה שהיא יכלה לעשות היה רק להצביע בחולשה על אזור צווארה, והפלא התרחש. לאחר מספר שניות, הנפיחות התפוגגה וחיים חדשים מיד זרמו פנימה.

ביום המחרת היא קמה והלכה לד"ר הולץ. הרופא שהיה מודע למצבה של אשתי, לא האמין למראה עיניו. לאחר שבדק אותה, הוא פשוט אמר שמהו שהוא אינו יכול להסביר קרה כאן, כיון שבהתחשב במצב מחלתה, היה בלתי אפשרי שהיא

תהיה בריאה. אלו היו מילותיו. הוא אמר שזו תעלומה בעיניו
ושפלא גדול התרחש כאן, אותו הוא אינו יכול להסביר.

בכתב יד מ-1950, ברונו גרונינג מתאר את עבודתו כדלהלן:

"ברור לי שעבודתי הציבורית שהחלה ממרץ 1949 ואילך,
הדהימה הרבה אנשים. רבים שאלו את עצמם, 'מדוע ברונו
גרונינג לא פרץ החוצה קודם?'"

תשובתי היתה שחייתי עד עתה 43 שנה ושמאז ילדותי עשיתי
מה שאני עושה כעת בפומבי. ההבדל היחיד הוא שעשיתי בעבר
כל שיכולתי על מנת להימנע ממשיכה לתוך תהילת הפירסום.
קודם לכן ניסיתי להבהיר למעגל קטן של אנשים שהכרתי אדם
(לא ציינתי אז שאני הוא האדם הזה, פשוט ייחסתי את יכולותיי
לצד שלישי לא ידוע) שיכול לרפא כל אדם חולה מבלי ללמוד
רפואה, פשוט מתוך הכוחות הפנימיים שלו. אבל קהל מאזיניי
תמיד חשב שאני משוגע, רק בודדים היו מסוגלים להבין אותי
אז.

מידי פעם היתה לי הזדמנות לפגוש אדם חולה ולקחת את
מחלתו ממנו דרך המילים, על-ידי נגיעה בחלק גופו של החולה,
או בעזרת אובייקט שנתתי לו, מבלי שהוא ישים לב לכך.
מאוחר יותר שמתי לב שאני יכול לעזור, לא רק לאדם אחד,
אלא למספר אנשים חולים בעת ובעונה אחת, והדבר הזה
שנקרא 'שיטת הטיפול'^{*} כלל אינו קשה עבורי. המשכתי לעבוד
בשקט וכמעט כל הנסיונות שלי זכו להצלחה. מעגל האנשים
הקטן שאליהם ניגשתי אז, באופן טבעי היה מבולבל ולא היה
מסוגל לקלוט מה קרה כאן. בכל מקרה לא ניתן לקלוט זאת
בעזרת האינטלקט.

אנשים חולים שקיבלו עזרה ממני, זיהו את העובדות והעידו

---

¹ עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים', וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסוי",
פרק 2, סעיף 7.

לגבי מה שקרה, מבלי שיכלו לתת לכך הסבר.

במהלך הזמן, ועם הצטברות ההחלמות, הפכתי להיות 'משדר רב עוצמה'. יותר ויותר אנשים קיבלו את הזרם המרפא. אני מאמין, מתוך ניסיוני, שאני יכול לטעון כי בכל אחד יש יכולת לקלוט תדר זה; אנשים פשוט צריכים לדעת מהו הדבר אותו ברצונם לקלוט דרכו. בעבר כנראה היו כמה אנשים משדרי ריפוי קטנים, אך לדעתי, הם היו מוגבלים בשימוש כוחותיהם. הם לא היו מפותחים, אך עקב החולשה שלהם, הם דוכאו ודעכו.

בקיצור, הייתי רוצה להשתמש בדימוי, ולומר שזיהיתי את נוכחות הכלי הקולט באנשים, ושאני נמצא בעמדה של יכולת לבצע "שיפוץ כללי" באדם. לאנשים שהחלימו באמצעותי, זהו עניין של כיוון, בדיוק כמו הרדיו.

3. מלחמה וגלות

בתיאור חייו מ-1956, ברונו גרונו ממשיך כדלהלן:

ב-1943, כשהייתי בן 37, גויסתי לצבא. היו הרבה חיכוכים, כמובן, עקב דעותיי. למשל, איימו עליי במשפט צבאי כיון שאמרתי: "לא משנה אם הציבו אותי בחזית או לא, אני לא אירה באיש". אף על פי כן, בסוף הוצבתי בחזית.

ב-1944 נפצעתי מרסיס רימון בירכי הימנית. לכן נשלחתי לבית-חולים צבאי בגרמניה, אך לפני שהבראתי נשלחתי חזרה להילחם על אדמת גרמניה נגד הרוסים ובמרץ 1945 נפלתי בשבי בידי הרוסים. בדצמבר 1945 שוחררתי על-ידי הרוסים ונשלחתי למערב גרמניה.

במחנה השבויים הרוסי עמדתי לצד חבריי השבויים בכל דרך אפשרית ו-3 פעמים נלקחתי לחקירה למפקד הרוסי. פעם אחת הם איימו לירות בי. בין יתר הדברים דרשתי שהשבויים הגרמנים יקבלו יחס טוב לפחות כמו הבקר, כיון שהיחס שהשבויים קיבלו באותה תקופה היה הרבה יותר גרוע מהטיפול בבקר. גם כאן שוב ושוב קיבלתי הזדמנויות להביא עזרה ולהקל על חברים שהיו ככל הנראה

במצב חסר תקווה.

במקום אחר הוא מתאר את המצב הזה כך:
גם כחייל, ומאוחר יותר כשבוי מלחמה, הבאתי להחלמות מוצלחות
לחבריי החולים, אבל ללא ספק התנאים החיצוניים גרמו לכך שלא
יתאפשרו כל עבודה סיסטמטית או גיבוש.

בראיון לעיתון "Das Neue Blatt" ב-1957, הוא מתאר את המאמצים
שהוא עשה על מנת לעזור לחבריו:

אפילו כאשר ישבתי עם החיילים במחנה השבויים הרוסי, לאחר
הקריסה, המטרה שלי היתה עדיין לעזור לאנשים האומללים. זו היתה
תקופה קשה כיון שחסרו לנו הצרכים/המצרכים הבסיסיים. אך חבריי
יאשרו בפניכם שלא חסכתי שום מאמץ על מנת לשפר את המצב
עבורם, עבור כולנו.

הצלחתי לגרום לאנשים לאסוף שורשים של צמחים צעירים
ולרקוח מהם תה שהכיל הרבה חומרי מזון חיוניים. כן עזרתי לארגן
את הגברים לנצל כל הזדמנות אפשרית, עם וללא אישור הרוסים,
בשימוש כישורינו לשיפור מצבנו.

בתיאור חייו מ-1956, ברונו גרונו ממשיך כדלהלן:

"לאחר השחרור מהשבי ב-1945, מצאתי דירה בדילנבורג והבאתי
את אשתי לשם; היא מצאה מקום להתאכסן בשלוויה כפליטה.
לפרנסה, בתקופה שלאחר המלחמה, עסקתי בכל עבודה שהוצעה לי.

במערב גרמניה, יחד עם כמה פליטים מבוהמיה, הקמתי ארגון
שמטרתו היתה לעזור לפליטים. כן השתתפתי בוועדת הדיור, כיון
שהרגשתי עדיין מחוייב לעזור לאנשים."

הוא גם דיבר על כך בריאיון ב-"Das Neue Blatt":

מר גרונינג מראה לכתב את תעודת הזהות שלו שבה כתוב כי הוא
פועל פליט – זה היה תפקידי הבא לאחר השבי. באותה התקופה,
למרות איסור האמריקאים, בעזרת כמה אנשים, הקמתי ארגון שהעניק
עזרה לפליטים מקהילות רבות בהסן. אני מאמין שהתחליף הזה
והעזרה המאולתרת, היו קרן האור הראשונה למשפחות פליטים רבות
לאחר תקופה קשה ואכזרית.

בתיאור חייו מ-1952, הוא מתאר כיצד התרחשו החלמות גם במערב גרמניה:

לאחר הרפורמה במטבע, כאשר הכל התחיל להירגע ונהיה יציב יותר, חזרתי למשימתי בריפוי חולים, כשבכוונתי הפעם לא לאפשר כל הפרעה נוספת במילוי שליחותי, ולעשות כל שביכולתי כדי למצוא שיטת פעולה חוקית שבה אוכל למלא את תפקידי. תחילה התעסקתי מעט בהיבטים התיאורטיים והרשמיים של הדברים, ופשוט המשכתי בהגשמת מטרתי.

ישנם דו"חות הצלחה כבר מתקופה זו, כמו הדו"ח הבא של אליזבת ג'נסן מדויסבורג (פברואר 1949):

פגשתי את מר גרונינג כאשר טיפלתי בשכן שלי שסבל משיתוק נירולוגי. ד"ר ווינק סיפר לנו על מר גרונינג. במהלך ביקורו השני אצל השכן שלי, ב-24 בפברואר 1949, סיפרתי לו שבתי הנמצאת ברוררט, חלתה בשפעת, והראיתי לו את נכדי הקטן שגם הוא חלה בשפעת. לאחר שהילד קיבל טיפול קצר, החום נעלם מיד והשיעור שלו הפסיק באותו הערב. התמונה של בתי היתה איתי. מר גרונינג טיפל בבתי באמצעות תמונה זו והרגיע אותי שהחום יירד בשעה 20:00. כאשר הלכתי לראות את בתי ב-25 בפברואר, לא היה לה חום כלל מהערב הקודם. אנו מודים מאוד למר גרונינג ומחכים להמשך העזרה שלו בעתיד.

בדו"ח נוסף מאותה תקופה, החתימה היתה בלתי קריאה:

הייתי עד למקרה הבא: אחותי, גברת היס מברקווד, היתה חולה במשך 17 שנה. היא כבר עברה ניתוח. עקב המחלה וכל התרופות שהיא נאלצה לקחת, הגוף שלה היה מורעל, וזה גרם למחלות נוספות. היא סובלת מדלקת עצבים בגב וברגליים, מחלת לב חמורה, בעיות בקיבה, בכבד ובכיס המרה, כאבי ראש קבועים ועוויתות בצוואר. במשך 17 שנים היא היתה תחת השגחה רפואית קבועה, אך ללא הצלחה עד עכשיו. כאשר פגשתי את מר גרונינג דרך החברים שלי, נסעתי איתו לראות את אחותי. ללא שום ידע קודם, הוא מיד זיהה

---

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים' וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסיון", פרק 2 סעיף 7.

ממה אחותי סובלת, ואמר לה אלו חלקים בגופה כואבים. הוא אפילו העביר את הכאבים שלה אל אבי, שישב לצידה, ולאדם נוסף שהיה שם. בסוף הטיפול אחותי לא חשה יותר בכאבים והיתה מסוגלת לעלות ולרדת במדרגות ללא כאב, דבר שהיה מאוד קשה עבורה לפני כן. זה היה נס ולא יכולנו לתפוס כיצד דבר כזה אפשרי.

הנה דו"ח נוסף מאותה תקופה, שוב מדויסבורג:

היה לי מזל גדול לפגוש את מר גרונינג ב-1 בינואר 1949. בתי, שרגלה הימנית היתה משותקת במשך תשע שנים עקב שיתוק ילדים, טופלה על-ידי. עד עתה בתי טופלה שש פעמים על-ידי מר גרונינג. ישנם סימנים ברורים להחלמה. היתה לי הזכות לחזות במספר מקרים קשים, ואני רוצה לספר במיוחד על מקרה אחד. בחור צעיר שטופל על-ידי מר גרונינג בדירתו, הראה לו תמונה של חמו שסבל משחפת חריפה. באמצעות התמונה מר גרונינג טיפל מדירתו בחולה השחפת. הוא אמר לבחור הצעיר שהוא צריך לומר לחמו לבדוק את גופו. לאחר שהבחור הצעיר עזב את הדירה, מר גרונינג אמר לי מה יקרה לאדם החולה. בבוקר הבא, לאחר 12 שעות, הבחור הצעיר בא לראות אותי ותיאר הכל בדיוק כפי שמר גרונינג תיאר בפניי בערב הקודם. אני בהחלט מוכן לתת הסבר לכל מקרה שהייתי עד לו. אני מצהיר תחת שבועה שכל מה שכתבתי כאן הוא אמת. על החתום, ווינקלס.

בזכות קיומם של מקרים כאלה, זו רק היתה שאלה של זמן, מתי הציבור יותרע ישמע על תופעה כברונו גרונינג. זה קרה לבסוף במרץ 1949.

---

* עבור המושגים 'טיפול', 'מטופלים' וכו', ראה סעיף "מטופלים, טיפול, ניסיון", פרק 2 סעיף 7.

"לאלה שיש מזל לזכות בבריאותם דרכי, עליהם להודות לאלוהים מקרב לב –
אני רק הכלי והמשרת שלו."